

„Ne nézd a te felebarátod szemében a szálkát!”

Időpont: 1931. január 6. Vízkereszt ünnepe

Oltári ige: Ézs 60,1-7

Ima: Úr Jézus Krisztus! Megállunk előtted és feléd fordítjuk szemünket, mint felkelő nap felé kelyhét a virág. Oh, Te nélküled olyan sötét lenne ez az élet, mint a legsötétebb fekete éjszaka. Olyan dermesztő lenne, mint az északi sark. Kérünk Téged Urunk, csodálatos naptámadat a magasságból, bocsásd alá sugaradat, hogy mi ne tudjunk tovább a sötétség gyermekei lenni, akik alusznak mikor ezer és ezer munka várja őket. Oh, küldj alá egy sugarat és világolj azoknak, akik a maguk pislákoló apró mécsese mellett csak magukat látják és azokat, akik közvetlen mellettük élnek. Akik csak a pihenési és nem a munkaalkalmakat keresik. Tégy bennünket Urunk, kérünk, a naptámadat embereivé, olyan emberekké, akik frissen állnak munkába és akik messze látnak, akik a feltámadt naptól nyert erővel néznek és indulnak a szolgálatra. Könyörgünk, jöjj Urunk, dicsőítsd meg a Te dicsőítésed házának helyét a Te kegyelmedből.

Ámen.

Alapige: Máté 7, 3-5.

Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott imé, a te szemedben gerenda van? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

Keresztyén Testvéreim! Vízkereszt az evangélikus egyházban a külmisszió ünnepe. Esztendőről esztendőre ez a hivatalos alkalom, mikor a szószékről hivatalosan is a külmisszió kérdése kerül megvilágításba. Ha megfigyeljük ezeket a külmissziói előadásokat, azt látjuk, hogy azok három csoportra oszlanak.

Az első csoport, a megoldandó feladatokat állítja elénk. Betekintést enged a misszionálatlan államokba, a civilizálatlan államok közé, akik ugyanolyan Isten képeire teremtett emberek, mint mi, kik éppen olyan igényekkel léphetnének fel, mint amilyenekkel mi fellépünk. Az Igehirdetés e fajtája, a szánalmat akarja felébreszteni a nyomorult emberekkel szemben.

A második csoport a feladatok megoldásaira akarja ráirányítani figyelmünket, a misszionáriusok életére. Rámutat arra a hatalmas erőfeszítésre, mellyel a misszionáriusok elszakítják magukat hazától, családtól, európai civilizációtól és mennek Isten országát terjeszteni. Reámutatnak ezek az igehirdetések azokra a veszedelmekre, melyek vadállatok és vademberek által testüket és lelküket állandóan fenyegetik. Ezek az igehirdetések azzal akarják felkelteni az érdeklődést a külmisszió iránt, hogy a bámulatot kelti fel a hit hőseivel szemben és a velük való személyes kapcsolatot akarják kamatoztatni az üdv javára.

Harmadik csoportja a külmisszió előadásoknak a pogány misszió eredményeit tárja fel előttünk. Rámutat az új keresztyének csodálatos keresztyénségére, amely sokkal jobban magán viseli az igazi keresztyénség (?) minden hímportát és az első szerelem intenzitását, hősiességét és nagy áldozatra képes erejét.

E háromfajta előadás közül legveszedelmesebb az első azért, mert mindig van az emberben valami hajlandóság arra, hogy missziói érdeklődésénél fogva felette érezze magát azoknál a pogányoknál, kiknek fajiságánál fogva is úgy érzi, felette áll. És önmaga értékelése emelkedik azáltal is, hogy külmissziói érdeklődését úgy tekinti, mint valami jótékonykodást, mely még a messze világra is kiterjed és jóleső melegség futja át arra a gondolatra, hogy majd az ő filléreiből fog kórházba kerülni egy nyomorult beteg néger. Keresztyén Testvéreim! Akiknek külmissziói érdeklődése nem több, mint ez a fölényérzet, annak súlyosabb veszedelem, több kísértés az ilyen előadás, mint áldás.

A második fajta igehirdetés már értékesebb, mert a feladat megoldóira irányítja figyelmünket. Elénk állít embereket, kiken megmérhetjük magunkat, kikkel szemben az alázatosság érzése ébred bennünk. Ezeknek az igehirdetéseknek csak az a veszedelmük, hogy a személyes kapcsolat keresésére helyezi a fő súlyt.

A harmadik fajta igehirdetés a legáldottabb, mert megmutatja a pogányoknak hatalmas égisz erő újtestamentumi keresztyénségét. Mert, hogy Isten ezzel meg akart alázni, az bizonyos. Vannak ember, kik elindulnak a külmisszió útjára azzal, hogy ők ismerik Krisztust, egyszerre csak látják, hogy nem ismerik őt, mert olyan új dolgokat látnak meg, melyek eddig ismeretlen területek voltak előttük. A másik áldása visszaható, megalázó eredménye, mely rámutat a külmisszió eredményére, mely összehasonlítja a mi keresztyénségünket az ő keresztyénségükkel. De én most egy harmadik megalázó eredményre akarok rámutatni. Nem a megoldott feladatokat, hanem a megoldásra nem szoruló dolgokat akarom a pogány misszió területéről szemetek elé állítani. Azt szeretném, ha beszédem első része úgy hangzanék mint egy propaganda előadás a külmisszió ellen. Azt szeretném, ha ideállna egy pogány ember a helyemre és ő beszélne. És ezt meg is fogom tenni, nem én fogok beszélni, hanem pogányokat fogok beszéltetni, kik úgy gondolják, hogy nekik joguk van ajkukra venni velünk szemben azt a hegyi beszédbeli igazságot, hogy: *„Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé a te szemedben gerenda van?”*

Mivel a gyülekezetnek az elmúlt év folyamán kétszer volt alkalma, hogy a külmisszió területéről különösen Indiával ismerkedjék meg, mai beszédemet oda korlátozom.

Elvezetlek benneteket egy börtönbe, ahol egy meggörnyedt hátú, agyonsanyargatott ember van elzárva, aki mégis szabadabb mindazoknál, akik őt oda bezárták. Ez az ember Mahatma Gandhi. 1893-ban 38 évvel ezelőtt pogány volt, - ma is az, a hindu vallásnak mélységes követője, - ma is az. Tudományt szerzett, európai egyetemet végzett ügyvéd, újságíró ember, aki felvértezte magát a modern tudomány minden fegyverével és tudományát ma sem dobta sarokba. És ez az ember 1893-ban olvasta a hegyi beszédet és akkor azt mondotta, hogy ez az az erkölcs, mit meg kell valósítani. Én ráhelyeztem életemet a beszéd fundamentumára, az lesz szabályozója életemnek. És elhatározását végrehajtotta. Végrehajtotta mindenekelőtt nemzeti és politikai életében. Szíve fáj, mikor arra gondolt, hogy rabszolga, nyomorult elnyomott nép az ő népe. Lángoló fajisága szeretett volna valami nagyot csinálni érte és mikor a hindu irredentát lelkéből kitermelte és végrehajtási eszközét kiszemelte, akkor az a hegyi beszéd engedékenysége politikája volt. *„Aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.”* *„Aki elveszi a te felsőruhádat, engedd oda neki az alsót is.”* *„Aki tőled kér, adj neki és ne vonj meg tőle semmit.”* *„Aki kényszerít téged elmenni egy mérföldre, menj el vele háromra.”* stb. Gandhi ezt a merész gondolatot akarta végrehajtani és végre is hajtotta. Az ő serege, amit a hegyi beszéd zászlajával maga köré gyűjtött, elfogadta azt és megesküdött, hogy erőszakkal nem fog nyúlni szabadsága kivívásánál, nemcsak azért, mert vezére ezt kívánja és parancsolja, hanem mert ez az egyetlen helyes kényszerítő politika. Gandhi az ellenség lelkiismeretét akarja

felébreszteni, hogy lehetetlen tovább elnyomni ezt a népet. Láta, hogy az erőszak erőszakot szül, ő pedig örök időkre akarta felszabadítani népét. És ha egyszer felébred lelkiismeretük, nem fog tovább tartani az elnyomás. Gandhi megérezte, hogy a szenvedélyes akarásnak és az alázatos engedékenységnek milyen csodálatos vegyülete a hegyi beszéd krisztusi erkölcsé.

Egy pár példát fogok elmondani.

Megszentségtelenítették a templomukat és meg akarták azt tisztítani. Megizenték szándékukat a rendőrségnek. Aztán megindult a sereg zárt sorokban, egy szál fegyver nélkül szent éneket énekelve. Egy hídra értek, hol rendőrök kordona várta őket, de ők senkihez hozzá nem nyúlva, csak nyomultak énekelve előre. A rendőrök elővették a vasbotokat és ahová suhantak az ütések, hullottak az emberek a sárga hullámokba, de helyükbe mások nyomultak, egy szó nélkül hulltak el, ki elalélt, ki meghalt, de az ének hangzott tovább. Nem lehetett megállítani őket. A rendőrök kénytelen voltak engedni és a menet a templomba ért és megtisztította a templomot. Az engedékenységnek és a fanatikus akarásnak krisztusi erkölcsé!

A másik példa:

A só kérdésre került a sor. Gandhi elhatározta, hogy el fogja foglalni erőszak nélkül az állami sóraktárakat. És megindult rongyosan, fegyver nélkül. A katonaság bambusz és vasbotokkal ütlegette őket és azok zokszó nélkül haraptak a fübe, de a katonák nem tudták megakadályozni előnyomulásukat. Senki hozzájuk nem nyúlt, de úgy érezték olyan erővel állnak szemben, ami nagyobb minden hatalomnál.

Legújabban kiadott az angol kormány egy rendeletet, az erdővédelem törvényét, amely megtiltja a legeltetést minden állami erdőben. És akkor emberek serege, kiknek eddig eszébe sem jutott a legeltetés, kihajtották az összes barmaikat és nem volt a kormánynak annyi katonája, hogy meg tudták volna akadályozni, hogy ezek csendben, szó nélkül el ne foglalják az erdőt, mely a hindu népé és nem a kormányé. Mikor egyik vezetőt el akarták fogni, szépen felöltöztették, feldíszítették, kikísérték a megtiltott erdő területére és várták, hogy fogják el. Egy egész rendőrcsapat állt meg előtte és nem mertek hozzá nyúlni, mert úgy érezték, borzalmas az a hatalom, mely kiáradt belőlük, 1893 óta.

Keresztyén Testvéreim! Ezek pogányok. És most nézd meg a keresztyén erkölcsöt abban a gondolatvilágban, mely ezekben él és a mai keresztyénség lelkében. Mit mondanának ma nálunk ahhoz, az emberhez, aki azt mondaná, Nagymagyarország feltámasztásához nem kell ágyú, nem kell gépfegyver, csak egy sereg, aki képes engedelmeskedni a végletekig és kitarítani a végletekig. Mit mondanának ahhoz az emberhez, aki azt mondaná: emberek, menjünk fegyver nélkül négyes sorokban a komáromi hídra és ha milliót lesöpörnek a csehek, menjen utána egy másik millió még fel nem ébred a csehek lelkiismerete és igazság érzete.

Ez elég igazolása annak, hogy milyen messze vagyunk mi a hegyi beszéd erkölcsétől és milyen közel vannak azok a pogányok hozzá. Hogy a mi egész erkölcsi és társadalmi életünk úgy van berendezve, hogy a jog és követelés fundamentumán állunk, nem az akarás és engedékenység alapján.

Nem érzed-e Keresztyén Testvérem, hogy joga volna Gandhi akármelyik paraszt követőjének ideállni helyettem a szószékre és azt mondani: „*Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondoldj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szemből!*”

De a hegyi beszédnek nemcsak ez az erkölcsi része lett uralkodó felettünk, hanem egy másik része is, az együtt nem működés gondolata is. Jézus felállítja a válaszfalat, azt mondja: mi vagyunk a világ világossága – a másik oldalon a sötétség van. Mi vagyunk a világ sója, a hegyen épített város – ott van a mélység, a posvány. És mi ennek hirdetésére vagyunk a világon,

a mi különállóságunkat kell hirdetnünk, nem szabad összekeverednünk a világgal, Béliátnak nincs köze Krisztushoz. Nézd, milyen csodálatosan végrehajtották azok ezt is. Kiadták a jelszót az együtt nem működésre. Elzárkóznak minden előny elől mit nekik jelentene az elnyomó hatalommal való érintkezés. Nem kell semmi közszolgálat, semmi rang, nekik nem kell semmi, mert nincs közösségük velük. Kenyeret kínálnak és nem fogadják el. Nem kell az elnyomó hatóság iskolája, pedig ég a vágy a lelkükben az európai műveltség után. Nem kell az elnyomó hatalom jogvédelme, pedig de sokszor volna szükségük reá. És tudjátok-e, hogy ennek az a következménye, hogy Indiában 20 esztendő óta, kétszázmillió ember nem lakott jól. 200.000.000 ember úgy hal meg, hogy életében egyszer sem mondhatta el, hogy nem vagyok éhes. És ezek azt mondják, mi nem működünk együtt, nekünk nincs közösségünk veletek.

Oh, ha most ezek szétnéznének közöttünk, ahol az emberek olyan olcsón eladók. Vannak, akiket egy rangért, egy medalionért, egy állásért, egy darab kenyérért meg lehet venni. Nem érzed-e milyen joga volna annak a hindu pogánynak ebben az eladó világban prédikálni arról: „Te képmutató, vedd ki előbb a gerendát a magad szeméből, és akkor lásd meg a máséban a szálkát.”

A hegyi beszéd harmadik gondolata: a szolgálat gondolata.

Mikor határozottan megállapítja a világtól való elkülönülést, azt is megállapítja, hogy nekik szolgálni kénytelenek vagyunk. A világosság el van határolva a sötétségtől, de azért annak világítania kell. A só elolvad, de erejét beleadja abba az ételbe, amelyben láthatatlanná vált. Az elnyomó hatóságoknak sokszor igen nehéz helyzete volt. És nézzétek akkor felfüggesztette Gandhi az együtt nem működést és kiadta a parancsot a segítségre. A bur háborúba vöröskeresztes csapatokat szervezett és ők kötözték be az elnyomók sebeit. És mikor kiütött a pestis és még a hozzátartozók is menekültek a fertőzöttektől, akkor ez a meggyalázott és agyonsanyargatott sereg volt az, amelyik jelentkezett a kórházkapu előtt, hogy itt vagyunk és ápolni fogjuk a betegeket.

Oh Keresztyén Testvérem, nézd meg ezt a gondolatvilágot és a mienkét, amelyik vigyorgó kárörömmel örül, mikor elnyomóinak van nyomorúsága. Hogy rúg bele még egyet, mikor utolsó hörög, az ellenség. Oh, hol van az a lelkiület attól, amely érezte és meg is tette azt a krisztusi parancsot, hogy szeressétek ellenségeiteket és aki téged kővel dob meg, dobd vissza kenyérrel.

Érzed-e mennyi joga van a hindu pogánynak ideállni a prédikáció igéjével, hogy: „Képmutató! Ne nézd a te felebarátod szemében a szálkát, mikor a te szemedben gerenda vagyon.”

Keresztyén Testvéreim! A hegyi beszédnek van még egy mélységes gondolata. A hegyibeszéd a szenvedés dicshimnusz. Ezzel kezdi: boldogok, akik sírnak, a szegények, az éhezők, a szomjazók, a háborúságot szenvedők. A szenvedés boldogságának egy egészen új meglátása az, ahogy Jézus beszél róla. Most nézzétek meg, hogyan néznek a hindu pogányok a szenvedésre. Már ahogy céljukat el akarják érni, az is bizonyítja, hogy milyen érték előttük a szenvedés. De különösen nevelés rendszerük mutatja ezt. A kulik, a hindu nép alja, minduntalan kicsúszott Gandhi kezéből, mindig erőszakoskodásra vetemedtek és akkor Gandhi azt mondotta: én nagyon szomorú vagyok miattatok. És elkezdett böjtölni. Visszavonult házába és csendes önsanyargatással kezdett éhezni. S mintha csak dróttalan távirón ment volna szét ennek a híre, három nap múlva jöttek megalázkodva az engedetlen kulik, hogy „Uram, itt állunk előtted, nem tudjuk nézni, hogy szomorkodsz és érettünk szenvedsz, megígérjük, hogy megölhetnek bennünket, de nem fogunk többé erőszakoskodni.”

Oh Keresztyén Testvéreim! Ki az, aki ezt a krisztusi nevelési rendszert meg merné itt valósítani?

Egy másik alkalommal egyik iskolában egy ifjú nem mondott igazat. Gandhi magához hívatta őt és azt mondta neki: fiam, én elhittem azt, amit mondtál, és szomorúan tapasztalom, hogy nem mondtál igazat. És én most nem téged büntetek meg, magamat fogom büntetni, amiért ilyennek tudtalak nevelni. Böjtölni fogok addig, míg belőled Isten kegyelme más embert fog nevelni.

Lehetett volna keményebben és áldottabban nevelni, mint így? Ha megszidta vagy megverte volna, keményebb lett volna, mint az acél az a fiú, de mivel megalázta magát előtte, keményebb lecke volt az minden büntetésnél.

Egy másik példa.

Amíg Gandhi börtönben volt, az alatt a különböző felekezetek összekülönböztek és veszedelem fenyegette a nemzeti összefogást. És mikor Gandhi kiszabadult és ezt látta, azt mondotta: nem bírom elviselni, hogy ennyire csak a személyemhez legyen kötve az egység. Magamra veszek egy 21 napos nemzeti böjtöt. Nemrég operáción ment keresztül és ez a 60 éves ember, aki mindössze 45 kilogrammot nyomott, visszavonult házába és gyötörte magát. Két napnál tovább nem bírták az összekülönbözött pártok, s kik előbb késhegyre mentek egymásnak, azok azt mondták, hogy ezt nem lehet elhordozni, hogy ott a város másik végén ő szenvedjen azért, mert mi nem férünk össze. És meghozták a határozatot, hogy senkit sem szabad vallásáért üldözni.

Oh Keresztyén Testvérem, gondolj most újra erre a mi nyomorult hazánkra, hol semmivé vált a nemzeti összefogás, mert a különböző keresztyén felekezetek a maguk hatalmát féltve sanda és irigy szemmel néztek egymásra. Mondd, volna-e itt valaki a megkeresztelt keresztyének közül, aki feláll és azt mondja: ezt a felelősséget nem bírom tovább hordozni. Én vállalom magamra a nemzet minden bűnét és böjtjét. Ma kell halálra adnom magam, hogy itt meglegyen a békesség. Oh, van-e valaki, aki ezt meg merné csinálni? Pedig ez a Krisztus pedagógiája. Nézd, hogy akart az emberből új embert csinálni. Hogy szenvedett érte, a pokol minden kínját és gyötrelmét magára vette helyette.

Oh, mennyire joga van a nem dresszúrával nevelt, böjtölő hindu pogánynak idelépni helyembe a szószékre és azt mondani: vedd ki előbb a szemedből a gerendát és azután gondolj a külmisszióra!

Még valamire rá akarok mutatni: a hindu pogánynak a Szentíráshoz való kapcsolatára. Ezek pogányok és nézzétek: 1893-ban egy pogány olvas egy bibliai részt és 37 esztendőn keresztül nem tud szabadulni tőle. 37 esztendeje tart benne Isten igéjének az áldott eredménye.

Nézd meg a mai világot, melynek számára a bibliaolvasás tűnő élmény, futó délibáb, az eredménye eltűnik hetek, hónapok múlva. Gondold meg, hogy az az ember, aki félredobott minden dicsőséget, aki lehetne ma elnök, vagy király, ott ülhetne a dicsőség hegyormain, ma börtönben ül, de boldogan, mert nem tehetett másképp, annyira ránehezedett lelkére a hegyi beszéd. Egy alkalommal Gandhi utazott és egy városban kiszállt, az őt fogadó tömeg az állomáson körülvette, hogy: halljuk mi a mondanivalód számunkra. Akkor elővette háziszóttésének zsebéből az újtestamentumot – egy pogány, aki újtestamentumot hordoz magánál – és felolvasta a hegyibeszédből, hogy kicsoda boldog és azt mondotta: ez az én üzenetem!

Oh, hol van a mi boldogságunk e pogány emberek boldogságától!

Ma mikor iskolákat alakítanak börtönné, szállodákat foglalnak le erre a célra, mert nincs elég börtön, ami befogadja a csendes tüntetőket, ezeknek nagy része ott viszi a háziszóttés zsebében az újtestamentumot, pedig pogányok, akiknek nincs más köze Krisztushoz, mint hogy a bibliát hordják maguknál.

Oh, nézd meg ezt a világot, mely szégyelli a bibliát olvasni és a zsebében hordani, nem érzed-e, hogy joga van annak a pogánynak azt mondani: „képmutató, ne keresd a más szemében a szálkát!”

Keresztyén Testvéreim! Sok mindent lehetne még erről elmondani. Azoknak, akik ezek iránt érdeklődnek hadd ajánljak figyelmébe egy könyvet, mely most jelent meg, amelyből ezekből az adatokat is merítettem. Stanley misszionárius „Krisztus India országútján” Biberauer Richard fordításában.

De most ugye felmerült az a kérdés, szabad-e nekünk, van-e nekünk egyáltalában jogunk a külmisszióra gondolnunk az erkölcsileg annyira felettünk álló néppel szemben? Gerendákat hordozni szemünkben és szálkákat piszkálni az övékben? És mégis, minden sürgeti a külmissziót. Keresztyén Testvéreim! Nagyon, nagyon gazdagok ezek az emberek, sokkal gazdagabbak erkölcsi érzésben, mint pl. mi, sokkal több erejük van, mint nekünk, mindenük van, csak egy valamijük nincs: Megváltójuk. Van tanítómesterük és én sokkal nyomorultabb vagyok, mint ők Krisztus követésében, de egyet tudok róla, hogy ő engemet, elveszett és elkárhozott embert a haláltól megváltott. Hát szabad nekem elnézmem, hogy ezek az emberek, akik ott vannak egész közel a ... pitvarában, csak a szentek-szentjébe nem tudnak bejutni, hogy ezek az örök kárhozatra jussanak.

Most szeretném kivenni a szót a hindu pogány szájából és azt mondani, hogy tudom, hogy az én szememben akkora gerenda van, hogy sok botránkozást okoz. Hogy nyomorultabb és gyalázatosabb vagyok, mint te a te pogány életeddel. De egyet tudok, hogy az én nyomorult életem felett ott ragyog Krisztus keresztje, beborít hófehér palástjával, hogy én megváltottalak Téged? És mert teneked szálka van a szemedben, meg kell mondanom, hogy hiába van életed minden alázatossága, addig nincs életed megmentve, míg a kereszt alá nem jutottál.

Jézus egy ítéletet mond felettük: mindent megtartottál, de egy fogyatkozásod van. Ezek az emberek is érzik, hogy van egy fogyatkozásuk. Mikor ez a misszionárius visszament Indiába, mutattak neki egy kérvényt, melyen 15.000 pogány kéri kereszttelésre való előkészítését. És tudjátok, hogy írták alá? Az ujjukat nyomták rá, mint a bűnösök. 15.000 piszkos kéznek a lenyomata volt ott az egy pár soros kérvény alján. Tudjátok mit jelent ez? 15.000 ember sóvárog és könyörög, jöjjetek és tüntessétek el életünk utolsó nagy fogyatékoságát.

Elmondja ez a misszionárius, hogy ott, ahol azelőtt Mott Jánost kifütyülték, mikor Krisztus nevét említette, ott most ő tartott előadást Krisztus keresztjéről. És a végén azt mondta: akik át akarják adni magukat Krisztusnak a legfelsőbb kasztból, azok jöjjenek ide az első sorba és közben eszembe jutott – írja – hogy valaki azt mondta, hogy ha egy hindu brahmán megtér, az nagyobb csoda, mint ha egy halott feltámad. És akkor azért könyörögtem, hogy Uram cselekedd, hogy csak egy hindu jöjjön ide, hogy meg nem szégyenüljek. És 150 előkelő ember jött előre és ült le csendesen lehajtott fejjel, szívét Krisztusnak adva.

Most felolvasom egy bengál költő karácsonyi versét: (következik a vers). Egy karácsonyi himnusz pogány ajakról. Mit felelsz reá Keresztyén Testvérem?

A hinduknak van egy mondájuk, arról, hogy miért van fehér ember a világon. Ezt azzal magyarázza ez a monda: egyszer az Isten megkérdezte az emberektől, hol van a te atyádfia, mit cselekedtél vele? Azok, akik e kérdést meghallották úgy elsápadtak, hogy máig is fehérek azóta.

Oh, bárcsak arcunk fehérségének lelkiismeretünk felébredése volna az oka arra a kérdésre, hogy hol van a mi atyánkfia? És bárcsak kipirulna újra az orcánk boldog, napsütötte hindu barnaság öntené el az arcunkat, mikor megindulunk azon az úton, melyen eljön erre a földre az Isten országa!

Ámen.

Ima: Jóságos Istenünk, szerető mennyei Atyánk! Hadd adjunk először is hálát e gyülekezetért, mint a külmisszió gyümölcséért, mert mi nem lennénk ma keresztyének, ha a tanítványok nem teljesítették volna parancsodat. Ki tudja hol volna még a keresztyénség, hol áldoznánk mi még ma is a hadúrnak? Köszönjük, hogy rendeltél külmissziót e világra, hogy nem engedted Pált megtorpadni Troásban, hanem kényszerítetted őt, hogy hozza át az evangéliumot Európába is. Köszönjük, hogy e gondot hordozó világban vannak emberek, akik elmennek szerte e világba bizonyoságot tenni minden népeknek. Köszönjük, hogy magyar népünk sem maradt ki az olyan ember elküldésében, aki odadobja életét a te ügyedért. Köszönjük, hogy lesz misszió, hogy felébred a lelkiismeret, hogy nem szabad embereket, kik jobbak, szentebbek nálunk, Krisztus megismerése nélkül meghalni hagyni. Kérünk áldd meg a hittérítőket. Bontsd meg körülöttük a gonosz hatalmát, az éghajlat zordonságát. Könyörgünk áldd meg őket szolgálatukban és nyisd meg előttük a szíveket, találják meg azok kulcsát. Oh, áldd meg a Hozzád térteket, azokat, akik az eke szarvára tették kezüket, hogy hátra ne nézzenek és ne tanácskozzanak testtel és vérrel. Áldd meg azokat, kik imádkoznak értük, hogy megalázkodva, de felemelkedve, lélekben növekedve érezzék, hogy nekünk adsz többet mikor külmisszióra küldesz el bennünket. Oh Urunk, adj erőt, hogy kiküszöböljünk minden olyat életünkéből, amivel megbotránkoztatjuk azokat, akiket mi építeni akarunk.

Kérünk, könyörgünk a szenvedőkért, a munkanélküliek hatalmas seregéért, a betegekért, a haldoklókért. A te kegyelmedbe ajánljuk azokat is, akik eljöttek ma ide, hogy megemlékezzenek halottaikról. Kérünk Téged, hogy akik bíznak Benned mikor búcsúznak majd a földi élettől, akkor is úgy érezzék, hogy a halál is áldás a Te kezedből. Könyörgünk áldd meg filléreinket, adj nekik angyalszárnyakat, hogy vigyék messze-messze a szeretetet. Hideg a pénz, de szeretetünk ölelje át és vidd el oda, ahol a Te országod építéséhez szükség van és kérjük ott szaporítsd meg, ahogy egyszer az öt kenyeret meg tudtad szaporítani – ingyen kegyelmed által.

Ámen.